

MLADÝ ITAL V LÉTĚ TANČÍ A V ZIMĚ NEPRACUJE,

VOLE!

MICHAL TESAŘ

Michal Tesař

**MLADÝ ITAL V LÉTĚ
TANČÍ A V ZIMĚ
NEPRACUJE, VOLE!**

Je snad na dětství a dospívání něco k smíchu?

Je, a mnoho...

1. Mladý Ital v létě tančí a v zimě nepracuje

Můj otec je vznětlivý. Abych to uvedl na pravou míru, on je dost vznětlivý. Spíše cholerik, řekl bych. No je prostě vzteklý. A já spolu se svým bratrem – i když brácha víc – jsme v období puberty s gustem a pokud možno utajeným úšklebkem (jinak by nás pravděpodobně zřezal jako žito) otce vytáčeli. Asi jako každý, že?

Jsem mladší než brácha a tím byly karty rozdány. Brácha byl „v partě“ a já byl ten, co „dolejzal“. Je fakt, že mne to sralo, ne, že ne. Nehledě na to, že jsem měl nad bratrovými kumpány mentálně trochu navrch. Ne, že bych byl geňa, spíš oni byli blbci. Samozřejmě ne všichni, to bych jim křivdil.

Všechny výše uvedené skutečnosti vyústily v jedno – pro mne – krásné odpoledne. Byl, tuším, červen a brácha právě před domem umyl svoji pýchu. Červená MZ-150 se blyštěla na sluníčku a kapky vody usychaly na rudé „velbloudí“ nádrži (jak si každý huberták z devadesátých let pamatuje). Já jsem tu mašinu bráchovi záviděl, aby ne!

Ono krásné odpoledne mi nabídlo malinkou pomstu za ty řeči o dolejzání, žalování a tak. Brácha rozpojil hadici, takže na venkovním kohoutu zůstal viset asi metrový – podstatný – kus pryžové trubky. Víc už ale nestihl udělat. Okolo domu právě procházeli jeho kumpáni a volali:

„Vole, pojd' na hřiště, dáme nohec!“

Nu a brácha se vydal s nimi, čímž zadělal na průšvih. Před domem mokrá motorka, kýbl se špinavou vodou, houba mrsklá na podezdívce plotu a nestočená hadice. Otec probudivší se po dobrém obědě vyhlédl z okna ložnice a křikl na mě:

„Kde je tvůj bratr?!“

„Šel hrát nohec na hřiště!“ zněla odpověď.

„Tak vem' kolo a řekni mu, ať si to jde uklidit!“

Cože? Trochu podráždit bráchu před ostatníma? Jasný! Osedlal jsem tedy svoji červenou „Libertu“ tříkolečko a vyrazil. Když jsem dojel na hřiště, kluci právě začínali hrát.

„Hej, brácha!“ zavolal jsem.

„Co je, vole? Nevotravuj!“ zněla odpověď.

„Táta ti vzkazuje, že si máš jít uklidit věci, jaks' myl motorku!“

V té chvíli se na mne otočil jeden z bráchovců a řekl nahlas před ostatními:

„Hele, vyříd' fotrovi, že mladý Ital v létě tančí a v zimě nepracuje!“

Jeho uhrovitá tvář, žluté zuby a skřípavý hlas rozhodly. Tak jo, řekl jsem si a vydal se zpátky. Po tátově dotazu, kdeže je brácha, jsem odvětil:

„Tati, Mládek (jak se onen odvážlivec jmenoval) ti vzkazuje, že mladý Ital v létě tančí a v zimě nepracuje!“

V ten moment otec zbrunátněl, mrštil lžičkou od odpolední kávy na trávník a procedil mezi zuby:

„Cože? Kde je ten hajzl?!“

Nejsem zvyklý lhát.

„Na hřišti, už jsem ti říkal, že hrajou nohec.“

Táta doslova vylétl ze zahradní židle, a jak běžel našťvaný kolem rohu domu, urval z kohoutu onen zbylý kus hadice.

„Bude prdel!“ bliklo mi hlavou, popadl jsem kolo a hnal se za otcem. Slyšel jsem, jak si pro sebe vztekle říká a živí svůj vztek:

„Já mu dám Itala! Ten hajzl! Já mu dám, že v létě tančí! Takovej tanec ještě neviděl!“

Naskočil jsem na kolo a ujížděl na hřiště. Ovšem druhou cestou, abych kluky nevyplašil. A dorazil jsem právě včas.

Brácha nasraného otce uviděl a tak zdrhnul do blízkého lesa. Mládek už takové štěstí neměl. Bláhově si myslel, že unikne hrdinným skokem přes síť, ale páska byla nad jeho síly a schopnosti. Levá špička se zasekla o vrchní část sítě a pubertální hrdina padl zprudka obličejem na udusaný písek, čímž ztratil rozhodující náskok a také se maličko vypnul. Vzduchem zasvištěla hadice a do okolí se nesl otcův křik:

„Já ti dám, ty hajzle, že mladý Ital v létě tančí a v zimě nepracuje!“

A každé slovo doprovázel svist a úder hadice na Mládkova záda. Já s pocitem vítěze otočil kolo a odjížděl k domovu, kde čekalo malé překvapení – totiž vzorně smotaná hadice, vylitý a vypláchnutý kýbl, houba na svém místě a motorka v garáži. Ale brácha nikde.

Tatík do večera vychladl a brácha mi ještě několik dní nadával do debilů. Mládek se začal našemu domu vyhýbat.